

Ladislav Kubíček

Posvátná lidská sexualita

Lidská sexualita má v Božím řádu posvátné místo. Základním zákonem je zde láska. Bez sexuální přitažlivosti by byl svět ochuzen. Hormony nás k lásce nutí, vybízí, ale hormony nejsou láska. Bůh člověka stvořil především ke svému obrazu. Teprve jaksi dodatečně, jako něco vedlejšího, ho stvořil „jako muže a ženu“. Podstatné je, že jsem člověkem, synem Božím. Obrazem Božím. Mluví-li Písmo svaté o synovství Božím, platí to i pro ženy. Nemůžeme se zde vázat na naši lidskou terminologii, s tou tu nevystačíme. V Boží Trojici není žádný ženský prvek. Sexualita je tedy cosi pozemského. Naše pohlaví souvisí s naším osobním a jedinečným posláním, tak jako s ním souvisí naše hřivny. „Při vzkříšení budete jako andělé v nebi. Nebudete se ani ženit, ani vdávat.“ Učme se už teď na všechno dívat pod zorným úhlem věčnosti.

Svoboda je choulostivá věc

Jsmo stvořeni jako svobodní synové Boží, ale nejsme-li dost bdělí, můžeme kdykoliv upadnout do otroctví. Svoboda je choulostivá věc. Stačí například podlehnout strachu, a už jsme zotročeni. Kolik lidí podlehne sexualitě, nikotinu, alkoholu, drogám, televizi, automatům. Svoboda je hodnota, o kterou musíme denně znovu a znovu bojovat. Ne s druhými, ale sami se sebou! Nevymlouvat se na povahu, ale kladně odpovídat na výzvu Kristovu „zapři se a pojď za mnou“. Právě to úsilí dělá člověka člověkem, dělá ho osobností. Je třeba vytrvat a neochabovat. Jakmile někdo tento boj vzdá, zkostnatí nebo se z něj stane podivín, případně tělesně nebo i duševně onemocní. U řady psychosomatických chorob je možné tuto příčinu odhalit, pokud jsme ovšem ochotni se tím zabývat. (z knihy *Na minutu s L. Kubíčkem – Zapalují?*)

Richard Rohr

Modlitba Páně

Ježíš je svobodný ve vztahu, kterému se naučil z Ducha – že je Synem milujícího Otce. Všimněte si u jeho modlitby toho naprostého soustředění na Boha:

Otče náš, jenž jsi na nebesích, posvět' se jméno tvé, přijď království tvé, buď vůle tvá jako v nebi tak i na zemi.

Všechno to je vyjádřeno ve formě imperativů, nikoli žádosti! S autoritou dcer a synů říkáme Bohu: Udělej to!

Chléb náš vezdejší dej nám dnes.

Každého dne nám dávej manu, kterou jsi dával našim otcům na poušti. Právě tolik, kolik postačí na jeden den, abychom ti zítra mohli opět důvěřovat.

Odpusť nám naše viny, jako i my odpouštíme našim viníkům.

Proč by nám Bůh dával něco, o čem bychom se sami nebyli ochotni přičinit? Nechceme to doopravdy, jestliže pro to nespolupracujeme. Modlíme se: „Udělej to, Bože“, ale také: „I my to uděláme!“ Bůh tvoří a zve nás, abychom tvořili s ním. Jaká důvěra a nekonečná trpělivost!

(meditace pro pondělí Svatého týdne)

Lámání chleba

V Janově evangeliu nenajdeme zprávu o Poslední večeři jako v ostatních evangeliích. Žádné podávání chleba ani vína. Namísto toho tam narazíme na příběh Ježíše klečícího a umývajících nohy apoštolům. Třeba si tohle Jan uvědomil poté, co se sedmdesát let evangelia četla jinak. Chtěl předestřít teologii eucharistie, jež by vyjevovala význam skrytý za lámáním chleba.

Petr symbolizuje nás všechny, když protestuje: „Nikdy mi nebudeš mýt nohy!“ (J 13,8) Ale Ježíš odpovídá: „Jestliže tě neumyji, nebudeš mít se mnou podíl.“

Občas si myslíme, jací jsme hrdinové, když nenecháme Boha, aby nás miloval. Lásku chceme provozovat sami. Nicméně teprve když Petr kapituluje a dovolí Ježíši, aby mu posloužil, teprve tehdy zakusí, co Ježíš znamená. Musí nechat Ježíše, aby se před ním sklonil jako sluha. Jan říká, že Ježíš chce, abychom to tak dělali všichni. Eucharistie není v Janově evangeliu rituálem nebo liturgií, ale trpělivou službou.

(meditace pro Zelený čtvrtek)

Přehled bohoslužeb v období 28. 3. – 5. 4. 2021 v kostele sv. Václava v Lovosicích

28. 3. **Květná neděle** – 9:30 (mše sv.)

30. 3. úterý Svatého týdne – 8:00 (mše sv.)

31. 3. středa Svatého týdne – 8:00 (mše sv.)

1. 4. **Zelený čtvrtek** – 17:30 (mše sv. na památku

Večeře Páně)

2. 4. **Velký pátek** - 17:30 (Velkopáteční obřady)

3. 4. **Bílá sobota** – 19:00 (Velikonoční vigilie)

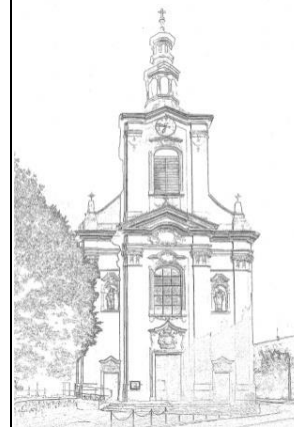
4. 4. **Slavnost Zmrtvýchvstání Páně** – 10:30 (mše sv.)

5. 4. **Pondělí velikonoční** – 9:30 (mše sv.)

6. 4. úterý **mše sv. nebude**

Václav č. 13 (2021)

28. 3. 2021

Týdeník

římskokatolické farnosti
sv. Václava v Lovosicích
Zahradní 32/2
410 02 Lovosice
web: farnostlovosice.cz

Květná neděle

BOHOSLUŽBY BĚHEM TÝDNE

LOVOSICE

Kostel sv. Václava

Ne 9:30

Út, St, Čt 8:00

Pá 16:30

Modlitební skupina

Pá 15:30

SULEJOVICE

Kostel Nejsvětější Trojice

3. neděle v měsíci, v 8:00

DD MILEŠOV

V době karantény nebude.

- **Ranní mše svatá** se budou nyní konat opět **v kostele**.
- Od soboty **27. 3. do 9. 4. 2021** se v naší republice koná **sčítání lidu**. Čeští a moravští biskupové vyzývají věřící, aby se **přihlásili ke katolické církvi** (kolonka B10).
 - Na Velký pátek bude u Božího hrobu pokladnička na sbírku na pomoc křesťanům ve Svaté zemi.
- Z **důvodu karantény** se až do Zeleného čtvrtku **nekonají žádné bohoslužby v katedrále sv. Štěpána** v Litoměřicích. Mše svatá se přesouvají v obvyklých časech do děkanského kostela Všech svatých.
- Projekt **Vlčí doupe** přináší skrze videa radostnou zvěst o Boží lásce. Pro děti i dospělé. Provází P. Roman Vlček. <http://vlcidoupe.cz/>

10. Evangelium zasahuje I

Byl skoro čas začít. Sál se v tento závěrečný večer našich shromáždění dost plnil. Přišlo daleko více mladých, než kterýkoliv večer před tím. Viděl jsem některé z Kaplanů, Draky i GGI's. Byla mezi nimi i Marie. Nikde jsem však neviděl Mau-Mau, přestože jsem se pečlivě rozhlížel po červené bundě s velkým MM. Vzpomínal jsem stále na přátelské způsoby a roztouženou tvář Izraele, jejich vůdce. Pozval jsem jeho gang do našich shromáždění jako své osobní hosty a řekl jsem jim o zvláštním autobusu, který jsme pro ně najali. Oznámil jsem jim, že pro ně budu vpředu rezervovat nějaká místa. Izrael slíbil, že přijde a že přivede i ostatní. Byl tu už ale poslední večer a oni nikde. Myslím, že vím proč: Nicky. Když jsem rozmlouval s Izraelem, stál mlčky opodál a sršela z něj nenávisť ke mně a ke všemu, co jsem představoval. Poodešel jsem k oknu, abych se rozhlédl po ulici. Právě přijel jeden z autobusů. Že jsou v něm Mau-Mau jsem poznal ještě dříve, než jsem je uviděl. Autobus se totiž přiřtil k chodníku, jako by se řidič už nemohl dočkat, až se zbaví svých pasažérů. Dveře se otevřely vpředu i vzadu a vysypaly skoro padesát křičících a strkajících se teenagerů. Nebyl na nich vidět žádný vážný záměr. Jeden hoch odhodil prázdnou láhev od vína. Na té kratičké vzdálenosti mezi zastávkou autobusu a vchodem do haly stačili sebrat pár děvčat, která tam stála.

„Pane“, zvolal jsem nahlas, „co mne to asi čeká“?

Požádal jsem pořadatele, aby rezervovali v aréně prvé tři řady; neřekl jsem jim ale tenkrát, pro koho ta místa mají být. Teď za mnou jeden přiběhl, celý rozrušený: „Nevím, co dělat“. Vytáhl mne na balkón a ukázal dolů do arény, kde si Izrael a Nicky za stálého hvízdání a vtipkování razili cestu svými holemi kupředu.

„Jsou to Mau-Mauové“, řekl mi pořadatel. „Myslím, že se mi nepodaří dostat je z těch rezervovaných míst.“

„To je v pořádku“, odpověděl jsem mu. „To jsou ti, pro které jsou ta místa připravena. Jsou to moji přátelé.“

Znělo to trochu důvěryhodněji, než jsem to sám skutečně cítil. Opustil jsem zírajícího pořadatele a spěchal dolů k šatnám. Tam byla velmi napjatá atmosféra.

„Moc se mi to nelíbí“, řekl mi ředitel arény. „Jsou tu pohromadě rivalské gangy a může se stát, že tu bude rachot všeho druhu!“

Jeden z kazatelů, který gangy rovněž dobře znal, se mne zeptal: „Nemyslíte, že bychom měli zavolat policejní posilu -- tak, pro případ?“

Podíval jsem se znovu do sálu. Jedna naše mladá sestra, hezká jako filmová hvězda, vešla právě na pódium. „Uvidíme, jak

Marie pořídí“, řekl jsem jim. „San ani nebudeme muset volat posilu. Možná, že utišíme divokou zvěř písní.“ Jakmile však Marie Arguinzoniová začala zpívat, křik a pískot se zdvojnásobil. „Haló, děťátko, buď na sebe opatrná!“

„Měla bys po programu čas pro starého, ubohého hříšníka?“ „Jak se jmenuješ, miláčku?“

Chlapci stáli na sedadlech, dělali ryby a dívky se ve svých příliš krátkých kalhotách svíjely v rytmu duchovní písně, kterou Marie zpívala. Podívala se na mne a očima se ptala, co dál. Přes výkřiky slávy, potlesku a volání po přídavku jsem ji pokynul, aby skončila.

„Nechceš toho nechat, Davide?“ - „Ne, ještě ne. Počkejme ještě chvíli. Pokusím se k nim promluvit. Když uvidíte, že něco není v pořádku, jedněte, jak rozumíte.“

Vyšel jsem na pódium. Byla to do středu jeviště dlouhá cesta. Samozřejmě, že se Izrael hned musel ozvat, abych věděl, že tam je: „Hej, Davide, tady jsem! Řekl jsem ti přece, že přijdu a přivedu své chlapce!“ Otočil jsem se, abych se na něj usmál a střetl jsem se s pohledem Nickyho, tvrdým jako skála. Pak jsem dostal nápad: „Dnes večer to uděláme trochu jinak“, oznámil jsem do mikrofonu. „Poprosíme členy gangů, aby mezi sebou sami vykonali sbírku.“ Díval jsem se přímo na Nickyho a pokračoval jsem: „Mohu mít šest dobrovolníků?“

Nicky byl na nohou jako blesk, ve tváři mu zápasila nedůvěra se skrytým triumfem. Ukázal na pět MM a všech šest jich přišlo kupředu a seřadili se před pódiem. Jeden dobrý výsledek mého nápadu byl už teď jasný: celá aréna zpozorněla. Stovky mladých přestaly dovádět a všichni se v bezdechém očekávání nakláněli dopředu.

Z rukou udivených pořadatelů jsem vzal staré krabice. Podal jsem je čekajícím chlapcům a řekl jim: „Až projdete uličkami, vraťte se okolo té záclony sem na pódium!“

Ukázal jsem v ta místa a pozoroval Nickyho tvář. Za tou záclonou, právě tak jako za schody na jeviště, byly dveře na ulici. Oznamoval to veliký nápis „Východ“. Nicky tiše přijal krabice, v očích jsem mu však viděl výsměch a opovržení. Zatímco varhany hrály, konal se svými chlapci sbírku. Počínal si dobře. Měl na svém kontu šestnáctero pobodání nožem a byl znám jako nebezpečný bojovník touto zbraní nejen mládeži Brooklynu, ale i gangům v Manhattanu a Bronxu. Byl rovněž proslulý svou baseballovou taktikou. Noviny ho nazvaly bojovník odpadkových nádob, protože, když došlo k bitvě, posadil si takovou nádobu na hlavu a svou baseballovou pálkou mlátil slepě okolo. Když teď stál na konci řady se svou krabicí, sahali mladí hlouběji do kapsy. Teprve když byl spokojen, že má dost, pokynul ostatním chlapcům a ponořili se za záclonu. Já jsem stál na pódiu a čekal.

Sálem se přehnala vlna smíchu. Uběhla minuta. Dívky si tleskaly rukama na ústa. Dvě minuty. Vlna smíchu se proměnila v ohlušující lavinu a můj nápad se před zraky všech vypařil jako naprosté šílenství. Mládež byla na nohou - - dupali a hlučeli posměchem.

Pak náhle celý sál zmrzl. Nicky a ti druzí s ním šli přes pódium ke mně, v rukou plné krabice. Nicky se na mne podíval divokým, téměř vylekaným pohledem, jako by sám nerozuměl tomu, co dělá.

„Tady máš, kazateli, ty své peníze“ řekl ne zvlášť půvabně, spíše zlostně a neochotně, jako by slova z něho tahal.

„Děkuji ti, Nicky“, řekl jsem hlasem, o kterém jsem doufal, že vyzní úplně samozřejmě. Šel jsem ke kazatelně, jako bych za sebou právě neměl nejtěžší dvě minuty svého života. Hoši se vraceli pomalu na svá místa a v sále nebylo ani hlásku.

Začal jsem mluvit a srdce mi tlouklo velkou nadějí. Jestli jsem se však domníval, že jsem získal jejich srdce pro své poselství, hluboce jsem se mýlil. Nechápal jsem, co je na mém kázání chybného. Udělal jsem všechno, aby bylo dobré. Přípravou jsem strávil hodiny a modlil jsem se za každou jeho řádku. Dokonce jsem se i postil v naději, že to posílí mou schopnost přesvědčit je. Mohl jsem však právě tak dobře stát a číst burzovní zprávy. Nic se nezdálo být dost příhodné, nic k těm mladým neproniklo.

Kázal jsem asi čtvrt hodiny a jedině, co jsem cítil, byl zase vzrůstající neklid. Došel jsem zrovna k místu, kde jsem citoval Ježíšovo přikázání milovat jeden druhého. Kdosi ve druhé řadě vyskočil na židli a křičel:

„Nech toho, kazateli, nech toho! Ty chceš, abych miloval tyhle Draky? Jeden z nich mne pořezal břitvou. Já je budu milovat, ano, ale s olověnou rourou v ruce!“

Vyskočil druhý hoch -- ten zase patřil k Pekelníkům -- a vyhrnul si košili: „Tady mám střelnou ránu, kazateli. Udělal mi to jeden z těch černohubejch. A ty říkáš, že je mám mít rád? Človče, ty jsi spad' z měsíce!“ ...

(z knihy D. Wilkersona Dýka a kříž)

Svátost smíření

Církevní přikázání nařizuje zpovídat se **alespoň jednou ročně** a přijmout eucharistii. Obzvláště vhodná je pro to doba postní. YOUCAT v paragrafu 226 říká: Křest nás vyprošťuje z moci hříchu a smrti a uvádí nás do nového života Božích dětí, ale neosvobozuje nás od lidské slabosti a od náklonnosti ke hříchu. Proto se potřebujeme znovu usmířovat s Bohem. Tu možnost nám poskytuje svátost smíření.